

Důvody:

Napadené usnesení rozřešilo spornou otázku výstižným způsobem, a stačí proto poukaz na jeho odůvodnění. Stížnost neuvádí okolností, jichž by rekursní soud nebyl probral. Je sice pravda, že slevou při nákupu životních potřeb zvyšuje se nepřímý roční příjem dlužníkův. Naproti tomu jsou služebními platy ve smyslu § 1 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n., jen přímé dávky peněžní a naturální, v něž uvedené slevy vzhledem k jich neurčitosti a měnlivosti započítati nelze.

Čís. 1695.

Nestačí označení firmy »bratří X«, tvoří-li veřejnou obchodní společnost více společníků.

Zastupování a znamenání firmy veřejné obchodní společnosti musí se krýti.

(Rozh. ze dne 30. května 1922, R I 655/22.)

Rejstříkový soud vrátil opověď k opravě a doplnění v těchto směrech: 1. Dle opovědi zní firma: »Hotel I., Bratří K-ové« a sestává společnost ze tří společníků a to: a) Karly K-ové, b) Aloise K-a a c) Jana K-a. Z toho zjevno, že společníky jsou nejen Alois K. a Jan K., ohledně nichž prokázáno, že jsou bratry, nýbrž i Karla K-ová, která s nimi v tomto příbuzenském poměru není, tak, že na ni dodatek ve firmě »Bratří« vztahovati se nemůže a, poněvadž tu jde o firmu společenskou, nutno připojiti ku znění firmy dodatek, nasvědčující tomu, že kromě bratří K-ových je též společnící Karla K-ová, by doslov firmy odpovídal předpisům čl. 17 obch. zák. 2. Nepřípustno jest, by k zastupování společnosti — jak navrženo, oprávněn byl každý ze společníků samostatně — naproti tomu znamenání firmy dít se má vždy dvěma kterýmikoli společníky souborně, neboť právo a způsob znamenací jest toliko důsledkem práva a způsobu zastupovacího, tak že obojí musí se vždy krýti, jsou-li všichni společníci, jako v tomto případě, k zastupování společnosti oprávnění (čl. 86, odstavec čtvrtý obch. zák.). Rekursní soud usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Doslov firmy: »Hotel I., Bratří K-ové« neodpovídá předpisu pravdivosti firmy, plynoucímu z ustanovení článku 17. obch. zák. Jde tu o obchodní společnost veřejnou (čl. 85 a násl.), na niž čl. 17 obch. zák. se vztahuje. Požadavek pravdivosti firmy takové plyne z ustanovení o způsobu, jakým se společnosti takové tvoří, a účelem jeho jest ochrana obecnstva před nepravdivou firmou, ať již by bylo zklamání zamýšleno čili nic. Ze samotného doslovu firmy mají býti již ručební poměry obecnstvu patrný. Opovězený doslov praví pouze, že majiteli (společníky) této obchodní veřejné společnosti jsou »bratří«, nepraví se sice kolik bratrů, avšak dva bratři skutečně ve firmě jsou, a neoznačuje se tedy slovem bratří nic nepravdivého. Avšak v tom, že vynecháno jest jméno

třetí, totiž společníce Karly K-ové vůbec, tak že ani existence nějakého třetího ještě společníka z doslova firmy (na příkl. dodatkem »a spol.«) patrna není, jeví se označení firmy nepravdivým, a proto právem soudy nižších stolic odepřely zápis firmy do obchodního rejstříku. Rovněž dlužno sdíleti názor soudů nižších, že zastupování a znamenání firmy musí se krýti. Je protismyslné, by znamenání firmy dělo se vždy dvěma společníky, ale zastupovati firmu aby mohl každý ze společníků samostatně, ne lze připustiti, by jeden ze společníků ústní smlouvy samostatně uzavíral, avšak k jich písemnému vyhotovení aby bylo nutno přibírat společníky dva. Čl. 86 čís. 4 obch. zák. předpisuje, že v opovědi nutno uvést, zda jenom jeden nebo někteří ze společníků firmu zastupovati mají, kteří to jsou, a zároveň, zda právo to jen společně vykonáváno býti může. Odporovalo by opovědi ve směru tom učiněné, kdyby platilo pro písemné projevy společnosti něco jiného než pro ústní prohlášení, ač přece způsob, jakým chce firma znamenati, jest pouze písemným projevem toho, co ústně ujednáno bylo.

Čís. 1696.

Kdy lze po rozumu § 428 obč. zák. uznati, že předatel dal prokazatelným způsobem na jevo zákonem požadovanou vůli.

(Rozh. ze dne 30. května 1922, Rv I 60/22.)

Žalobkyně měla dodati žalované firmě celkem 300 tun zinku, a dodala je postupně až na 19.100 kg, jež jí byly ukradeny, a vrátila žalované část kupní ceny, vypadající na ukradené množství. Žalobou domáhala se vrácení tohoto zpět vyplaceného peníze, tvrdíc, že krádež jde na vrub žalované, poněvadž se stala v době, kdy žalobkyně měla zink v držení pouze jako uschovatelka žalované. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů. Nesprávné posouzení právní shledává dovolatelka v tom, že první soud dospěl k závěru, že mezi stranami nedošlo k uzavření smlouvy schovací ohledně 235 tun zinku, že žalovaná nenabyla vlastnictví zinku toho dle § 428 obč. zák. a že až do skutečného naložení zinku do vagonů na stanici stihá ztráta zinku jako náhoda žalobkyni. Než závěry tyto dlužno uznati správnými. Že by ku vzniku smlouvy schovací bylo nezbytně třeba fysického odevzdání a převzetí věci a že by k tomu dle okolností nestačilo odevzdání (převzetí) věci prohlášením, první soud nikde nepraví. Že by vycházel z tohoto názoru, nelze dovozovati z toho, že označuje smlouvu schovací jako kontrakt reální. Jsou proto vývody odvolání, napadající onen domnělý názor prvního soudu, bezpředmětny. První soud zdůrazňuje, že smlouva schovací vyžaduje, by vlastník nebo detentor věci odevzdal ji do uschování, a dovodil správně, že žalovaná nebyla před naložením zboží do vagonů vlastníci ani detentorkou, že zinek nebyl žalované odevzdán ani prohlášením dle § 428 obč. zák. a že také nebyl odevzdán na skladě žalobkyně úředníkům firmy Sch. Je také plně souhlasiti s názorem, že tím, že žalovaná žádala žalobkyni dopisy z 20. a 22. listopadu 1919, by jí dala zakoupený zinek k dispozici, a tím, že žalobkyně prohlásila dopisem z 9. prosince 1919, že žalované zinek dává k dispozici a že (ža-